



Сполоханий птах шурхнув у нього з-під ніг. Чеслав на мить прикипів до місця, але, збагнувши, що це лише птах, рушив далі. Він ішов м'якою підстилкою лісу, намагаючись не ступати на сухі гілки та не залишати помітних слідів — так, як учив його старий Сокіл.

На відміну від багатьох своїх родичів, Чеслав не боявся Лісу. У ньому він почувався вільно та впевнено, бо знав чимало лісових таємниць, а до того, чого не знав чи не розумів, ставився з повагою. Він повсякчас приносив жертви духові Лісу, і той був прихильний до нього. Тільки напередодні Чеслав підніс йому цілого цапа, просячи в Лісу допомоги та за потреби захисту. А вже сьогодні вони були потрібні йому як ніколи раніше...

Лісова хаща тихо поринала в сутінки, і зовсім скоро мала поглинути її потаємниця ніч. Усією душею Чеслав квапив цю мить, бо хотів якомога швидше зникнути, розтанути серед цієї зеленої темряви, стати недосяжним. Він ішов уже доволі довго й сильно стомився, але навіть думати не смів, щоб перепочити.

Чеслав побоювався погоні. Він знав, що залишилося пройти зовсім трохи і він нарешті дістанеться місця, де залишив свого коня Вітра — вірного товариша й учасника багатьох його справ і витівок. Тихе привітальне



іржання підтвердило здогад Чеслава. Вітер зачув хазяїна й кликав його.

Обійшовши старий повалений дуб, Чеслав опинився край яруги, на самому дні якої стояв прив'язаний до куща ліщини Вітер, нетерпляче б'ючи копитом, чи то кваплячи, чи то вітаючи хазяїна. Тільки опинившись поруч із конем, Чеслав полегшено зітхнув й обережно переклав зі свого плеча на його круп свою ношу. Дорогу для нього ношу, задля якої він почав цю важку та небезпечну пригоду.

Це була зв'язана по руках і ногах дівчина...

Неждана, незважаючи на заборони батька, часто сама втікала з городища до озера. Їй подобалася його краса та величний супокій, такі не схожі на гомінке селище. Тут можна було сховатися від суворих очей батьків і надокучливих подруг. Неждані подобалося плавати, порушуючи гладь озера, зривати латаття та вплітати його в коси чи робити з нього прикраси. А то й просто сидіти та думати, марити...

Ще кілька днів тому їй видалося, що за нею хтось спостерігає — то крізь кущі, то з високої трави.

«Напевно, хлопці з городища захотіли підглядіти, як я купаюся», — вирішила вона.

Неждана саме увійшла в ті літа, коли хлопці та чоловіки стали дивитися на неї то довгими, ніби вивчаючи, то жадібно цікавими, захопленими поглядами. Та варто було дівчині перехопити ті погляди, ховали або відводили очі, показуючи напускну байдужість. Неждані подобалося їх дратувати, але такого нахабства, як потайки стежити за нею, вона не могла прощати нікому. Було



спробувала перевірити свої підозри, та нічого не виявила й заспокоїлася.

Нині, прийшовши до озера, викупавшись і вже вийшовши на берег, вона знову відчула чиюсь незримую присутність поруч.

«Може, звір який?» — промайнула думка.

Намагаючись не подати знаку, що щось запідозрила, дівчина одяглася, взяла гребінь і почала повільно розчісувати мокре волосся. А очима нишком стежила за прибережними заростями. За якийсь час її хитрощі було винагороджено. Вона помітила, як безшумно промайнула тінь, а потім — і світлу сорочку крізь зелене листя.

Відкинувши гребінь, Неждана рішуче кинулася в бік заростей. Вона ще не знала, що зробить наступної миті з нахабою, але в тому, що буде йому непереливки, можна не сумніватися: дівчина змалку вміла постояти за себе. Та, ледь увійшовши в зарості, вона сторопіла від несподіванки. Перед нею стояв незнайомий чоловік. Юнак... Він теж застиг, дивлячись на неї зачудовано. Потім судорожно вдихнув повітря і кинувся на неї.

Чеслав випадково натрапив на це поселення. Він знав, що десь тут живе рід Буревоя. Але люди Роду, до якого належав Чеслав, намагалися сюди не ходити і не полювати. Між родами була давня ворожнеча. Така давня, що тепер уже навряд чи хто й згадає, що її спричинило. Але ця ворожнеча підтримувалася багатьма поколіннями предків. А до волі предків Рід ставився з великою повагою.

Того разу Чеслав довго переслідував оленя. Тварина, рятуючись, блукала лісом, виснажуючи мисливця. І ось,



коли юнак уже вважає наздогнав оленя, той проломився крізь зарості чагарнику й вибіг на берег озера. Чеслав, розпалений погонєю, і сам уже готовий був кинутися крізь чагарник, але раптом на протилежному березі помітив чийсь постать. Вершник різко осадив коня.

Неподалік від води стояла дівчина. Налякана шумом гонитви та появою на березі оленя, вона враз сховалася за кущ. Юнак, припавши до коня й поглажуючи його, намагався заспокоїти розпаленого Вітра, щоб той не виказав їхньої присутності. Олень, швидко пробігши через відкритий простір берега, знову пірнув у хащі. Дівчина провела поглядом перелякану тварину і почала насторожено вдивлятися в бік, звідки та вибігла. Туди, де був Чеслав. А юнак, боячись виказати себе, затамувавши подих, шепотів заспокійливі слова роз'ятреному Вітрові.

Запанувала тиша, і дівчина заспокоїлася. Вийшовши з-за куща, вона знову повернулася до води. Тоді Чеслав обережно зліз із коня й відвів того подалі в гущавину. А сам квапливо повернувся.

Дівчина тим часом почекала ще трохи, сторожко озирнувшись навсібіч, зняла одяг і, залишивши його в траві, пішла до води.

Чеслав замилувався її струнким, гнучким тілом. Жіноча голизна зовсім не була для нього таємницею. Вони з однолітками не раз, ховаючись за прибережним камінням, підглядали, як купаються дівчата. А зовсім недавно Чеслав пізнав жінку як чоловік.

Та ця незнайомка змусила його кров вирувати, як вирує потік води, прорвавшись через ліс після зливи, і луною віддаватися у вухах. Її обличчя притягувало його, як



лик невідомої лісової богині з плоті та крові. Довге волосся прикривало її пружні, ще трохи недозрілі груди, але залишало поглядові Чеслава чудові стегна та стрункі ноги. Вона йшла до води, наче лісова кішка, переливаючись усім тілом, а тоді ступила на глибину й повільно попливла. Чеслав насилу передихнув, ледве стримуючись, щоб не викрити себе.

Дивовижна знахідка змушувала його раз по раз повертатися на це місце. Городище роду Буревоя стояло на пагорбі серед густого лісу, неподалік лісового озера, і було майже так само великим, як і городище роду, до якого належав Чеслав. Годинами, а часом і днями він вештався околицями, сподіваючись знову побачити її. Зазвичай його очікування винагороджувалося. Дівчина приходила до озера з іншими жінками прати одяг або купатися. Але згодом Чеслав зрозумів, що часто вона втікає до озера потайки сама. Бажання бачити її поруч себе, оволодіти нею змусило Чеслава попросити допомоги в духа Лісу...

Нічна імла вже майже повністю накрила ліс. Вітер спотикався й невдоволено фиркав, даючи зрозуміти, що втомився. Адже йому довелося нести на собі двох. Чеслав розумів це. Йому самому дедалі сутужніше було розпізнавати дорогу серед дерев. Вони від'їхали вже доволі далеко від городища Буревоя, і можна було зупинитися та перепочити.

— Стояти, Вітре! — тихо звелів Чеслав.

Йому не довелося повторювати двічі. Вітер слухняно зупинився. Чеслав зліз із коня й обережно зняв дівчину. Він поклав її на землю, спочатку кинувши туди шкуру.